

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permiseunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Secția a treia

CAUZA BOROANCĂ ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

(Cererea nr. 38511/03)

Hotărâre

Strasbourg

22 iunie 2010

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În cauza Boroancă împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din: Josep Casadevall, *președinte*, Elisabet Fura, Corneliu Bîrsan, Alvina Gyulumyan, Egbert Myjer, Ineta Ziemele, Ann Power, *judecători*, și Stanley Naismith, *grefier adjunct de secție*,

După ce a deliberat în camera de consiliu, la 1 iunie 2010,
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 38511/03 îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, domnul Pavel Boroancă („reclamantul”), a sesizat Curtea la 10 noiembrie 2003 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („convenția”).

2. Guvernul român („Guvernul”) este reprezentat de agentul guvernamental, domnul Răzvan-Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Reclamantul susține că i-a fost încălcat dreptul la o anchetă efectivă în urma formulării unei plângeri pentru viol al cărui victimă ar fi fost în timpul detenției.

4. La 7 mai 2009, președintele Secției a treia a hotărât să comunice cererea Guvernului. În conformitate cu art. 29 § 3 din convenție, acesta a hotărât, de asemenea, că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

5. Reclamantul s-a născut în 1954 și locuiește în București. Acesta a executat o pedeapsă de trei ani de închisoare, din care o parte la Penitenciarul Craiova.

A. Procedura privind condamnarea reclamantului pentru corupție

6. Prin hotărârea din 19 noiembrie 2002 pronunțată de Tribunalul Gorj, reclamantul a fost condamnat la trei ani de închisoare pentru trafic de influență.

7. În timpul urmăririi penale deschise împotriva sa, reclamantul a fost interogat de poliție, în stare de libertate și a indicat o adresă de corespondență. Tribunalul l-a citat la această adresă și, ca urmare a returnării citațiilor din cauza schimbării adresei, l-a citat, de asemenea, la alte două adrese, printre care la primăria locului de domiciliu.

8. La ședința de judecată în cadrul căreia a fost pronunțată hotărârea menționată anterior, reclamantul nu a fost prezent, dar a fost reprezentat de un avocat numit din oficiu. Pe baza declarațiilor victimei B.C., a trei martori și ale celor anterioare ale reclamantului, instanța a hotărât că acesta din urmă acceptase sume de bani din partea lui B.C., în schimbul intervenției sale pe lângă Ambasada Statelor Unite, în vederea obținerii unei vize.

9. Reclamantul a formulat apel împotriva hotărârii citate anterior, pretinzând, printre altele, că nu fusese citat în timpul procedurii pe fond și că hotărârea nu îi fusese comunicată.

10. La ședința de apel, reclamantul a fost prezent și reprezentat de un avocat numit din oficiu. Prin hotărârea din 19 iunie 2003, Curtea de Apel Craiova a admis cererea reclamantului de repunere în termenul de apel dar a respins apelul, pe motiv că necitarea era imputabilă reclamantului, care indicase adresa în timpul urmăririi penale, dar care ulterior nu comunicase organelor judiciare schimbarea domiciliului. De asemenea, curtea de apel a hotărât că situația de fapt reținută de instanța de fond era exactă.

11. Reclamantul a formulat recurs și a susținut că a fost judecat și condamnat fără să fi fost citat. În fața instanței de recurs, reclamantul a fost prezent și asistat de un avocat ales de acesta.

12. Prin hotărârea definitivă din 15 aprilie 2004, Înalta Curte de Casație și Justiție a respins recursul reclamantului.

B. Detenția reclamantului la Penitenciarul Craiova

13. La 9 ianuarie 2003, după condamnarea în primă instanță, reclamantul a fost arestat. La momentul arestării, acesta suferea de mai multe afecțiuni, printre care și de boala Basedow. Din dosar reiese că, din cauza stării sale de sănătate, reclamantul și-a petrecut perioada de detenție între două penitenciare și mai multe penitenciare-spital. Faptele pe care reclamantul și-a întemeiat plângerea au avut loc în timpul detenției sale în Penitenciarul Craiova. La 18 ianuarie 2005, reclamantul a fost eliberat.

14. La 3 septembrie 2003, reclamantul a fost transferat de la Penitenciarul-Spital București-Jilava la Penitenciarul de Maximă Siguranță (PMS) Craiova. În celula în care a fost închis, reclamantul trebuia să doarmă în același pat între S.D. și I.V., cu capul la picioarele acestora. El pretinde că, în noaptea de 7 spre 8 septembrie 2003, a fost violat de S.D., care ar fi profitat de faptul că se afla sub influența tranchilizanțelor.

15. În ziua următoare, reclamantul s-a plâns autorităților penitenciare cu privire la viol și a solicitat să fie examinat de un medic.

16. Conform reclamantului, plângerea sa a fost ignorată în ceea ce privește examenul medical.

17. Din mențiunea din 9 septembrie, cu nr. 6038, din registrul de consultații medicale al închisorii reiese că reclamantul fusese internat la Spitalul Colibași pentru evaluarea stării sale de sănătate și că i-au fost prescrise două medicamente, aparent pentru boala Basedow. În registrul menționat anterior, nu apare nicio precizare cu privire la acuzația de viol și la examenul specific în această situație.

18. Dintr-un proces-verbal referitor la un incident, întocmit de V.S., ofițer însărcinat cu disciplina în PMS Craiova, reiese că, la 10 septembrie, S.D. a primit un avertisment disciplinar pentru tentativă de viol.

19. Reclamantul afirmă că a fost transferat, după pretinsul incident cu violul, într-o celulă cu un regim și mai strict și care era și mai suprapopulată decât cea în care fusese anterior.

20. La 17 septembrie 2003, reclamantul a sesizat Parchetul de pe lângă Judecătoria Craiova cu o plângere pentru viol.

21. Prin comunicarea din 3 octombrie 2003, comandantul Penitenciarului Craiova a adus la cunoștința Direcției Generale a Penitenciarelor („direcția”) că reclamantul fusese consultat la 9 septembrie 2003 de către un medic, fapt consemnat la nr. 6038 din registrul de consultații medicale întocmit de medicul închisorii, și că nu putuse fi stabilită dovada niciunei urme de agresiune sexuală împotriva sa.

22. La 8 octombrie 2003, direcția a adresat reclamantului o comunicare, în care reitiera constatările comandantului penitenciarului.

23. La o dată neprecizată, reclamantul a solicitat direcției să i se comunice datele personale ale lui S.D. pentru a putea demara o procedură penală împotriva acestuia. Prin comunicarea din 30 martie 2004, direcția a informat reclamantul că datele personale ale deținuților sunt confidențiale și că plângerea sa făcuse obiectul unor verificări care i-au fost aduse la cunoștință prin comunicarea din 8 octombrie 2003. De asemenea, direcția a subliniat că a fost desfășurată o procedură disciplinară împotriva lui S.D., care fusese sancționat pe cale disciplinară.

24. La 17 martie 2004, Poliția Craiova a propus neînceperea urmăririi penale pentru faptele invocate de reclamant.

25. În ceea ce privește situația de fapt, poliția a reținut că reclamantul, S.D. și un alt deținut, I.V. împărțeau același pat, reclamantul dormind între S.D. și I.V., din cauza numărului redus de locuri în Penitenciarul Craiova. Din declarația martorului și a deținutului O.N., responsabil cu celula, reieșea că, la 8 septembrie 2003, la ora 3:00 dimineața, acesta fusese trezit de reclamant, care i-a spus că S.D. încercase să îl violeze. Dorind să verifice cele auzite, O.N. s-a apropiat de patul în care dormeau cei trei bărbați și l-a întrebat pe S.D. ce se întâmplase. Acesta a răspuns că visase că întreținea raporturi sexuale cu soția lui și că nu avusese nicio intenție de a-l viola pe reclamant.

26. I.V. a confirmat cele spuse de O.N. referitoare la situația de fapt și a declarat că nu credea că reclamantul fusese violat, având în vedere că o astfel de acțiune l-ar fi trezit.

27. S.D. a declarat că, în noaptea respectivă, visase că întreținea raporturi sexuale cu soția lui. Reclamantul se trezise în momentul în care acesta îi săruta picioarele și strigase după responsabilul de celulă.

28. Aceeași decizie a Poliției Craiova menționa faptul că S.D. fusese sancționat cu un avertisment din partea direcției penitenciarului.

29. Prin rezoluția din 14 mai 2004, Parchetul de pe lângă Judecătoria Craiova a confirmat decizia poliției și a respins plângerea penală a reclamantului.

30. Parchetul a constatat că, în absența altor probe decât declarațiile martorilor care îl disculpau pe S.D., trebuia să se aplice principiul *in dubio pro reo* și să se claseze cauza.

II. DREPTUL INTERN RELEVANT

31. Posibilitatea contestării în fața instanțelor a unei rezoluții de neîncepere a urmăririi penale a fost prevăzută de art. 278¹ C. proc. pen., în urma modificării prin Legea nr. 281 din 24 iunie 2003, intrată în vigoare la 1 ianuarie 2004.

ÎN DREPT

I. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ART. 3 DIN CONVENȚIE

1. Cu privire la acuzația de viol

32. Reclamantul se plânge de absența unei anchete efective privind acuzația de viol, al cărui victimă a fost în timp ce era închis la Penitenciarul Craiova. Acesta invocă art. 3 din convenție, redactat după cum urmează:

„Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.”

A. Cu privire la admisibilitate

33. Mai întâi, Guvernul invocă neepuizarea căilor de atac interne. Acesta arată că reclamantul ar fi putut obține despăgubiri utilizând calea de atac prevăzută la art. 278¹ C. proc. pen., și anume o acțiune în fața instanțelor interne împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale din 14 mai 2004 a Parchetului de pe lângă Judecătoria Craiova. Guvernul consideră că acțiunea prevăzută la articolul menționat anterior era suficientă, accesibilă și eficientă în sensul art. 35 § 1 din convenție.

34. Conform Guvernului, această acțiune asigură posibilitatea examinării rezoluției în litigiu de către o instanță, în baza documentelor de la dosar și a analizării oricărui nou mijloc de probă. În cele din urmă, în ceea ce privește accesibilitatea acestei acțiuni, Guvernul consideră că, în ciuda faptului că rezoluția de neîncepere a urmăririi penale pronunțată de parchet nu i-a indicat reclamantului existența unei căi de atac, acesta putea să aibă acces la informația respectivă, depunând eforturi minime.

35. Reclamantul contestă argumentul Guvernului. Acesta afirmă că era vorba de o nouă cale de atac de care nu avea cunoștință.

36. Curtea reamintește că, în conformitate cu jurisprudența sa constantă, art. 35 § 1 din convenție le impune reclamantilor epuizarea căilor de atac disponibile în mod normal și suficiente în ordinea juridică internă pentru a le permite obținerea unei reparații pentru încălcările pretinse. Cu toate acestea, subliniază că trebuie să aplice respectiva regulă ținând seama în mod corespunzător de context, cu o anumită flexibilitate și fără un formalism excesiv. Acest lucru înseamnă că, în special, Curtea trebuie să analizeze în mod realist nu doar acțiunile prevăzute în teorie în sistemul juridic al părții contractante în cauză, ci și situația personală a reclamantilor [*Selmouni împotriva Franței* (GC), nr. 25803/94, pct. 77, CEDO 1999-V].

37. În cauză, Curtea ia act de faptul că noua cale de atac introdusă de art. 278¹ C. proc. pen. a devenit disponibilă la 1 ianuarie 2004, adică cu puțin mai mult de patru luni înainte de pronunțarea rezoluției de neîncepere a urmăririi penale de către parchet.

38. În mod similar Guvernului, Curtea consideră că procedura instituită de articolul citat anterior i-ar fi permis reclamantului să conteste rezoluția menționată anterior în fața unei instanțe (a se vedea, *mutatis mutantis*, *Stoica împotriva României*, nr. 42722/02, pct. 107, 4 martie 2008). Cu toate acestea, ținând seama de situația deosebită a reclamantului, autoritățile competente ar fi trebuit să informeze reclamantul de existența acestei noi căi de atac. Or, reclamantul afirmă că acest lucru nu s-a întâmplat, fapt ce nu pare să fie contrazis de documentele depuse la dosar de către părți [*mutatis mutandis*, *Dumitru Popescu împotriva României* (nr. 1), nr. 49234/99, pct. 53, 26 aprilie 2007].

39. Chiar dacă reclamantul ar fi fost informat de posibilitatea de a contesta această rezoluție, Curtea reamintește că circumstanțele deosebite ale plângerilor penale pentru viol în închisoare le impun autorităților sesizate cu astfel de plângeri o diligență specială, mai ales cu privire la examenul medico-legal care trebuie efectuat, în astfel de situații, cât mai repede posibil (*L.Z. împotriva României*, nr. 22383/03, pct. 24, 3 februarie 2009).

40. Având în vedere circumstanțele cauzei, Curtea nu este convinsă că o acțiune întemeiată pe dispozițiile indicate de Guvern ar fi permis într-adevăr reclamantului să obțină soluționarea pretensei încălcări a convenției.

41. Având în vedere termenul scurs între depunerea plângerii și respingerea sa definitivă prin rezoluția din 14 mai 2004 a Parchetului de pe lângă Judecătoria Craiova, nu este nerezonabil să se considere că aprecierea din partea instanței în cauză risca să depindă de ancheta desfășurată inițial de către organele de cercetare penală și, în special, de lipsa unui examen medico-legal efectuat în timp util [*mutatis mutandis*, *Dumitru Popescu* (nr. 1), citată anterior, pct. 56, *L.Z. împotriva României*, citată anterior, pct. 25].

42. Având în vedere circumstanțele deosebite ale cauzei și fără să conteste totuși principiul eficienței acțiunii introduse prin art. 278¹ C. proc. pen., Curtea consideră că, în cazul reclamantului, această acțiune nu poate fi considerată adecvată pentru obținerea unei reparații a încălcărilor pretinse. Prin urmare, excepția preliminară a Guvernului nu poate fi reținută.

43. De altfel, Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 din convenție și că acesta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

44. Reclamantul denunță absența unei anchete efective cu privire la plângerea sa pentru viol.

45. Guvernul contestă acest argument. Acesta precizează că ancheta desfășurată în cauză a fost eficientă, adecvată și independentă.

46. Mai întâi, Curtea reamintește că violul pretins de reclamant intră, incontestabil, în sfera de aplicare a art. 3 din convenție. În continuare, aceasta reamintește că deschiderea promptă de către autorități a unei anchete oficiale în cazul în care un deținut afirmă în mod credibil că a fost supus la rele tratamente de către ceilalți deținuți este capitală pentru a preveni cea mai mică formă de toleranță a unor acte ilegale sau înțelegeri pentru săvârșirea lor [*mutatis mutandis*, *Pantea împotriva României*, nr. 33343/96, pct. 199, CEDO 2003-VI (extrase)].

47. Curtea ia act de faptul că, în prezenta cauză, reclamantul s-a plâns autorităților penitenciare că a fost victima unui viol în ziua următoare nopții în care s-ar fi produs faptele, adică în noaptea de 7 spre 8 septembrie 2003. Ulterior, la 17 septembrie 2003, reclamantul a sesizat Parchetul de pe lângă Judecătoria Craiova cu o plângere pentru viol. În ciuda demersurilor sale imediate, din dosar și din informațiile oferite de Guvern reiese că primele audieri ale martorilor au avut loc la 9 și 10 martie 2004, adică la șase luni de la săvârșirea faptelor. Cu toate că, spre deosebire de cauza *L.Z. împotriva României*, citată anterior, se pare că reclamantul s-a prezentat la un medic destul de repede, la 9 septembrie, Curtea observă că examenul medical efectuat atunci nu pare să fi avut drept scop stabilirea unei situații medicale rezultate în urma unei plângeri pentru viol. De fapt, nicio examinare specifică nu a fost menționată în registrul de consultații medicale ale reclamantului.

48. Curtea reamintește că, în prezența unor acuzații credibile conform cărora un reclamant ar fi fost victima unor violențe în perioada detenției, este necesară efectuarea unui examen medical cât mai repede posibil pentru a evita ca urmele violențelor să dispară (*Poltoratski împotriva Ucrainei*, nr. 38812/97, pct. 126, CEDO 2003-V).

49. Ținând seama de natura faptelor, Curtea consideră că un examen medical minuțios, efectuat cât mai repede posibil, ar fi putut fi hotărâtor pentru a confirma sau a infirma afirmațiile reclamantului [a se vedea, *mutatis mutandis*, *Batı și alții împotriva Turciei*,

nr. 33097/96 și 57834/00, pct. 143, CEDO 2004-IV (extrase)]. Or, în absența unui astfel de examen specific, parchetul a pronunțat rezoluția de neîncepere a urmăririi penale, bazându-se exclusiv pe declarațiile părților obținute în penitenciar, șase luni mai târziu, de către gardienii penitenciarului și de către un polițist.

50. Curtea reamintește că a constatat deja în cauza *L.Z. împotriva României*, citată anterior, la pct. 37, caracterul insuficient al anchetei desfășurate de autorități, într-un caz asemănător prezentei cauze.

51. Având în vedere circumstanțele deosebite ale cauzei și ținând seama de caracterul credibil și de gravitatea acuzațiilor reclamantului, Curtea concluzionează că ancheta desfășurată de autoritățile interne a fost insuficientă și că, în consecință, a fost încălcat art. 3 din convenție sub aspect procedural.

2. Cu privire la acuzațiile de rele tratamente în Penitenciarul Craiova

52. În comunicarea adresată Curții la 17 august 2005, reclamantul s-a plâns de condițiile de detenție din Penitenciarul Craiova, în special de suprapopularea existentă în închisoare.

53. Guvernul invocă o excepție întemeiată pe nerespectarea termenului de șase luni, subliniind că reclamantul s-a plâns, pentru prima dată, de suprapopularea din Penitenciarul Craiova, în comunicarea din 17 august 2005, adică la mai mult de șase luni de la punerea sa în libertate, la 18 ianuarie 2005.

54. Curtea observă că reclamantul s-a plâns tardiv de suprapopularea din Penitenciarul Craiova, comunicarea sa din 17 august 2005 fiind trimisă la mai mult de șase luni de la punerea sa în libertate.

55. Prin urmare, Curtea admite excepția Guvernului și respinge capătul de cerere al reclamantului, pentru nerespectarea termenului de șase luni.

II. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ART. 6 § 1 DIN CONVENȚIE

56. Invocând, în esență, art. 6 din convenție, reclamantul se plânge de rezultatul procedurii penale, în special de faptul că a fost condamnat *in absentia* de Tribunalul Gorj, fără să fi fost citat în mod legal. Acesta pretinde că instanțele de apel și de recurs nu au putut să remedieze acest viciu inițial de procedură.

A. Cu privire la admisibilitate

57. Guvernul invocă o excepție întemeiată pe neepuizarea căilor de atac interne și subliniază că reclamantul nu a invocat în mod legal capătul de cerere întemeiat pe art. 6 § 1 din convenție în fața instanței de recurs.

58. Acesta subliniază că reclamantul a fost citat în proces în primă instanță la o adresă eronată, deoarece nu a semnalat organelor de urmărire penală schimbarea adresei, deși era obligat să o facă, în temeiul dispozițiilor Codului de procedură penală.

59. Guvernul subliniază că reclamantul a sesizat, într-adevăr, instanța de apel cu privire la motivele referitoare la absența sa în primă instanță, dar că nu a susținut oral acest motiv, în timpul ședinței de judecată în apel.

60. Reclamantul contestă acest argument.

61. Curtea constată că nu este contestat faptul că reclamantul s-a plâns, în cererile sale de apel și de recurs, de absența citării sale în primă instanță. Prin urmare, excepția preliminară a Guvernului nu poate fi reținută.

62. De altfel, Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 din convenție și că acesta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

63. Guvernul subliniază că absența reclamantului de la procesul din primă instanță este imputabilă lipsei sale de diligență, deoarece, fiind audiat în timpul urmăririi penale, ar fi trebuit să semnaleze organelor de urmărire penală schimbarea adresei. De altfel, reclamantul a fost prezent, atât în apel, la care a fost admis pentru repunerea în termenul de introducere a apelului, cât și la judecarea recursului, și nu a solicitat o nouă audiere a victimei sau a martorilor și nici nu a propus noi probe.

64. Prin urmare, Guvernul consideră că situația de fapt este similară celei din cauza *Jones împotriva Regatului Unit* (dec.), nr. 30900/02, 9 septembrie 2003, și solicită Curții să respingă capătul de cerere al reclamantului.

65. Reclamantul contestă argumentul Guvernului și afirmă că nu a beneficiat de un proces echitabil din cauza absenței sale de la procesul în primă instanță.

66. Curtea reamintește că o procedură desfășurată în absența acuzatului nu este în sine incompatibilă cu art. 6 din convenție. Totuși, este adevărat că are loc o denegare de justiție atunci când un individ condamnat *in absentia* nu poate obține ulterior o nouă pronunțare din partea unei instanțe, după ce l-a audiat, cu privire la temeinicia acuzației în fapt și în drept, atunci când nu este stabilit că acesta a renunțat la dreptul de a se prezenta și de a se apăra sau că a avut intenția de a se sustrage justiției [*Colozza împotriva Italiei*, 12 februarie 1985, pct. 29, seria A nr. 89; *Somogyi împotriva Italiei*, nr. 67972/01, pct. 66, CEDO 2004-IV, *Medenica împotriva Elveției*, nr. 20491/92, pct. 55, CEDO 2001-VI; *Sejdovic împotriva Italiei* (GC), nr. 56581/00, pct. 82, CEDO 2006-II].

67. Curtea a considerat deja că redeschiderea termenului legal împotriva condamnării în contumacie, cu posibilitatea, pentru acuzat, de a fi prezent la ședința instanței de gradul doi și de a solicita prezentarea de noi probe, se interpreta ca posibilitatea pronunțării unei noi decizii cu privire la temeinicia acuzației în fapt și în drept (cauza *Jones*, citată anterior).

68. Curtea constată că reclamantul fusese informat cu privire la derularea urmăririi penale împotriva sa, că acesta luase parte la ancheta desfășurată de poliție și că a fost citat în mod legal la adresa pe care o indicase ca fiind a lui. Ca urmare a returnării citațiilor din cauza schimbării adresei, acesta a fost citat și la alte două adrese.

69. Curtea constată că, deși nu a fost prezent la condamnarea sa în primă instanță, reclamantul a fost prezent în apel și că acesta era asistat de un avocat numit din oficiu. A avut posibilitatea de a solicita curții de apel să se pronunțe din nou cu privire la cauza sa, eventual după administrarea de noi probe pe care a avut ocazia să le prezinte. Cu toate acestea, reclamantul s-a limitat să precizeze că procesul său în primă instanță fusese inechitabil, din cauza absenței sale, fără să indice exact în ce consta această inechitate și omițând să propună martori sau audieri care ar fi putut conduce la răsturnarea sentinței pronunțate. La judecarea recursului său, reclamantul era de asemenea prezent, asistat de un avocat ales de el, care a reînnoit plângerea privind condamnarea în absență, în primă instanță, dar nu s-a plâns de faptul că instanțele anterioare nu administraseră probe noi.

70. În aceste circumstanțe și luând în considerare faptul că, deși a fost condamnat în absență de instanță, reclamantul a avut ulterior posibilitatea de a obține examinarea cauzei sub toate aspectele, Curtea consideră că nu a fost încălcat, în cauză, art. 6 § 1 din convenție.

III. CU PRIVIRE LA APLICAREA ART. 41 DIN CONVENȚIE

71. Art. 41 din convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

72. Reclamantul solicită 348 000 euro (EUR) cu titlu de prejudiciu material și 1 920 000 EUR cu titlu de prejudiciu moral.

73. Guvernul consideră că această sumă este excesivă și susține că o constatare a violului ar putea reprezenta, în sine, o reparație satisfăcătoare pentru prejudiciul moral suferit de reclamant.

74. Curtea consideră că reclamantul a suferit un prejudiciu moral incontestabil ca urmare a lipsei unei anchete efective cu privire la acuzațiile de viol. Având în vedere circumstanțele cauzei și pronunțându-se în echitate, în conformitate cu art. 41, aceasta decide să îi acorde 5 000 EUR cu acest titlu.

B. Cheltuieli de judecată

75. Reclamantul solicită 18 800 EUR cu titlu de cheltuieli de judecată.

76. Guvernul nu se opune rambursării cheltuielilor efectuate, după prezentarea documentelor justificative. Totuși, acesta consideră că suma solicitată este excesivă și afirmă că cheltuielile nu au fost dovedite.

77. Ținând seama de faptul că reclamantul nu a justificat cheltuielile de judecată efectuate, Curtea decide să nu îi acorde nicio sumă cu acest titlu.

C. Dobânzi moratorii

78. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
CURTEA,
ÎN UNANIMITATE,

1. Declară cererea admisibilă în ceea ce privește capetele de cerere întemeiate pe art. 3 și pe art. 6 § 1 din convenție și inadmisibilă pentru celelalte capete de cerere;

2. Hotărăște că a fost încălcat art. 3 din convenție sub aspect procedural;

3. Hotărăște că nu a fost încălcat art. 6 § 1 din convenție;

4. Hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data rămânării definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din convenție, suma de 5 000 EUR (cinci mii euro), pentru prejudiciul moral, care trebuie convertită în moneda statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății, plus orice sumă care poate fi datorată cu titlu de impozit;

b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, această sumă trebuie majorată cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de

împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

5. *Respinge* cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la 22 iunie 2010, în temeiul art. 77 § 2 și 3 din regulament.

Stanley Naismith
Grefier adjunt

Josep Casadevall
Președinte